

ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ



*Κάνουμε κύκλους στη φωτιά,
ενώ η νύχτα μας καταβροχθίζει...*

ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ
(plebe canaglia, ουτοπία, los solidarios)

Αντιπληροφόρηση

Φασιστικές προκλήσεις

Όπως σ' όλη την Ελλάδα, έτσι και στα Γιάννενα, το τελευταίο εξάμηνο, τα φασιστοειδή εκτός από τη προκλητική ύπαρξή τους, προέβησαν και σε προκλητικές ενέργειες. Πέρα από τη σταθερή παρουσία στην πόλη και στο πανεπιστήμιο με τα εμετικά τους συνθήματα εμφανίστηκαν και στο φως της μέρας.

20/6: Μετά την ήττα της ομάδας της Ελλάδας από την αντίστοιχη της Ρωσίας, στους πανηγυρισμούς(!!!) πρωτοστάτησαν οι γνωστές φάτσες με πανό της γαλάζιας στρατιάς, χαιρετώντας φασιστικά και προκαλώντας την περιφρούρηση του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ που ήταν σε εξέλιξη.

4/9: Μετά τον ποδοσφαιρικό αγώνα της ομάδας της Αλβανίας με την αντίστοιχη της Ελλάδας, οι φασίστες συγκεντρώθηκαν στη νομαρχία (το κεντρικότερο σημείο της πόλης) όπου με την ανοχή των μπάτσων, κυνήγησαν και προπηλάκισαν μετανάστες, με αποτέλεσμα να σημειωθούν τραυματισμοί.

16/11: Φασίστες τραυμάτισαν μέλος της νεολαίας συνασπισμού κατά τη διάρκεια αφισκοκόλλησης.

2/12: Φασίστες κρέμασαν πανό με γελοία εθνικιστικά συνθήματα σχετικά με τη Μακεδονία στη νομαρχία και στη Δόμπολη με την υπογραφή χρυσή αυγή.

Ως πρώτη απάντηση διοργανώθηκε αντιρατσιστική – αντιφασιστική πορεία στις 9/9 με μεγάλη συμμετοχή. Δυναμικό και με αρκετό κόσμο το μπλοκ αναρχικών, αντιεξουσιαστών και αυτόνομων (φωτογραφία).



**ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΤΕ
ΕΛΛΗΝΑΡΑ ΜΙΚΡΟΑΣΤΕ!**

Πολυτεχνείο 2004

17/11: Πορεία 1500 ατόμων στα Γιάννενα. Στην ουρά της πορείας, βρισκόταν το μπλοκ αναρχικών, αντιεξουσιαστών και αυτόνομων (φωτογραφία). Στους δρόμους από τους οποίους πέρασε η πορεία γράφτηκαν συνθήματα.



Γ. Μοναστηριώτης

Ο Γ. Μοναστηριώτης κατηγορήθηκε για λιποταξία επειδή αρνήθηκε να ακολουθήσει τη φρεγάτα 'Ναυαρίνο', όπου υπηρετούσε ως εθελοντής πενταετούς υποχρέωσης, στον Περσικό Κόλπο. Συνελήφθη στις 13 Σεπτέμβρη και αφού καταδικάστηκε σε 3 χρόνια και 4 μήνες, φυλακίστηκε στην Κόρινθο. Μετά από απόφαση του στρατοδικείου να κάνει δεκτό το αίτημά του για άρση της κράτησής του μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης στο εφετείο, αποφυλακίστηκε.

Στις 5/10 έγινε συγνέντρωση και πορεία αλληλεγγύης στα Γιάννενα.

Λ. Πετρομελίδης

Ο Λ. Πετρομελίδης δικάζεται στις 16/12 για δυο ανυποταξίες. Ο αγώνας του ξεκίνησε από το 1992, χρονιά που δήλωσε δημόσια την άρνησή του να στρατευτεί. Από τότε έχει φυλακιστεί 3 φορές και όμως συνεχίζεται η δίωξή του από τους στρατιωτικούς και κρατικούς μηχανισμούς.

Αλληλεγγύη στους διωκόμενους για τα γεγονότα του Ιουνίου του 2003 στη Θεσσαλονίκη

Τον Ιανουάριο του 2005 ξεκινούν οι δίκες για τα γεγονότα του Ιουνίου του 2003 ενάντια στη σύνοδο της Ε.Ε.

Αυτόνομες Παρεμβάσεις (plebe canaglia, ουτοπία, los solidarios)

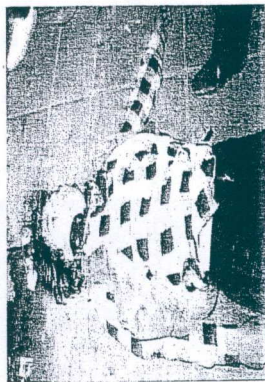
Για επικοινωνία: aut_par@yahoo.gr

Πάλη του ανθρώπου ενάντια στην εξουσία Πάλη της μνήμης ενάντια στη λήθη

(Για κείμενο αυτό μοιράστηκε από τις Αυτόνομες Παρεμβάσεις στο πανεπιστήμιο και την πόλη των Ιωαννίνων πριν και κατά τη διάρκεια της πορείας του Πολυτεχνείου)

Κατά τη διάρκεια των 31 χρόνων από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, σταδιακά τα γεγονότα προσεγγίζονται και παρουσιάζονται με ανώδυνα χαρακτηριστικά για την κυριαρχία. Η προσαρμογή των γεγονότων στο προκατασκευασμένο όραμα της κυριαρχίας επιτυγχάνεται με την αλλοίωση του κοινωνικού-πολιτικού χαρακτήρα της εξέγερσης και με την διαστρέβλωση της ιστορικής πραγματικότητας μέσω της απόκρυψης και παραχάραξης ιστορικών στοιχείων-ντοκουμέντων. Η νοθευμένη ερμηνεία των γεγονότων μαζί με τον διαχωρισμό της εξέγερσης από την καθημερινότητα και τις σύγχρονες διεκδικήσεις οδήγησαν στην καθιέρωση του εορταστικού χαρακτήρα κάθε επετείου. Όλα αυτά με την ανοχή και τη συνενοχή μέρους της αριστεράς.

Θέλουν να μας κάνουν να ξεχάσουμε το Νοέμβριο του '73 και όλους τους αγώνες από τότε μέχρι σήμερα. Η λήθη όμως δεν μπορεί να σκεπάσει τις θυσίες των αγωνιζόμενων ανθρώπων ούτε τα εγκλήματα των εξουσιαστών. Εγκλήματα που έμειναν ατιμώρητα τόσο από το στρατοκρατικό όσο και από το «δημοκρατικό» καθεστώς. Οι βασανισμένοι από τους ΕΣΑτζήδες, οι αμέτρητοι νεκροί του '73, ο άγνωστος νεκρός του '77, η Σταματίνα Κανελλοπούλου και ο Ιάκωβος Κουμής το '80, ο Μιχάλης Καλτεζάς και ο άγνωστος νεκρός του Χημείου το '85, ο Νίκος Τεμπονέρας το '91, αυτοί που βαφτίστηκαν τρομοκράτες και δολοφονήθηκαν από το τρομοκρατικό, καθώς και όλοι οι άνθρωποι που κακοποιήθηκαν από τα ανθρωποειδή των δυνάμεων καταστολής, αποδεικνύουν ότι από την πλευρά της κυριαρχίας η αμφισβήτηση και η αντίσταση στα σχέδιά της τίθενται πάντα εκτός των ορίων της νομιμότητας που η ίδια επιβάλλει.



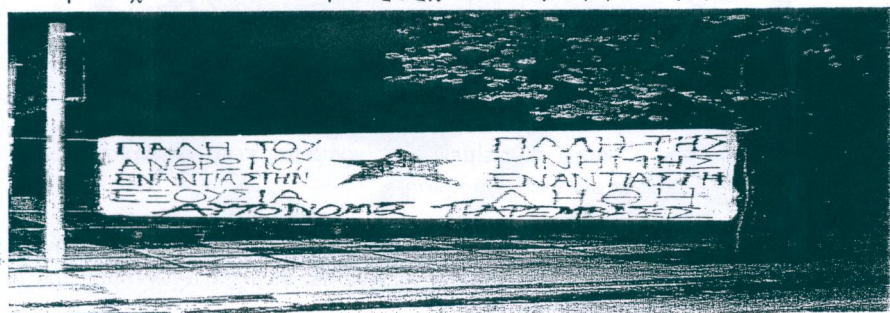
Τρομακτικές σκηνές του παρελθόντος επαναλαμβάνονται. Η σύγχρονη ιστορία αποδεικνύει ότι η αποτελεσματικότερη μέθοδος καταστολής είναι η ενοποίηση ενός ευρύτερου κοινωνικού συνόλου κάτω από αφηρημένες ιδέες ή ιδεολογήματα όπως η πατρίδα, η θρησκεία, η οικογένεια κ.τ.λ. Η δημιουργία τεχνητών εξωτερικών εχθρών συντελεί στην εξισορρόπηση κομματιών του συνόλου.

Έτσι το ελληνικό κράτος παρουσιάζεται στο στόμα του λύκου, με τα γειτονικά κράτη να επιβουλεύονται τα εδάφη του, να θέλουν να χρησιμοποιήσουν ονομασίες που «δικαιωματικά» ανήκουν στο ίδιο και να απειλούν κάθε τι το «ελληνικό»!

Ο εχθρός από την ανατολή εμφανίζεται στη ρητορική της κυριαρχίας ανά τακτά χρονικά διαστήματα και η ενότητα του συνόλου, δηλαδή η εσωτερική τάξη και ασφάλεια, για την υπεράσπιση του υποτιθέμενου κοινού συμφέροντος επαφίεται στην εθνοφοροσύνη των υπηκόων. Το παπαδαριό της επίσημης θρησκείας του ελληνικού κράτους ανησυχεί και επινοεί σενάρια καταστροφής τόσο της ίδιας της θρησκείας όσο και της «ελληνικής φυλής». Στα πλαίσια της γενικότερης συντηρητικοποίησης, το περίφημο δόγμα «ελλάς ελλήνων χριστιανών» επανέρχεται δυναμικά και επηρεάζει όλο και περισσότερο την καθημερινότητα και τις κοινωνικές σχέσεις. ΜΜΕ, εκκλησία και εθνοδιανοούμενοι παίζουν το ρόλο τους και κατασκευάζουν σενάρια πολέμου, φόβου, λιμού, σεισμού, καταποντισμού!

Την ίδια στιγμή τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, το «οικονομικό» κράτος, η σύγχρονη δημοκρατία μοιάζουν με ρομαντικές φράσεις που χρησιμοποιήθηκαν στην κυρίαρχη-επίσημη ρητορική. Στην καθημερινή πραγματικότητα, όπου ο έλεγχος των ανθρώπων γίνεται σε 24ωρη βάση, η πρόληψη της εγκληματικότητας σημαίνει καταδίνεις αθώων. Το λεγόμενο κοινωνικό κράτος (το αντάλλαγμα που το Κράτος υπόσχεται στους πολίτες-δούλους του) έχει διαλυθεί, η καταστολή αφορά τους πάντες, η ίδια η σκέψη και η επιθυμία για αντίσταση και μόνο αρκούν για την ενοχοποίηση ενός ανθρώπου. Οι λέξεις δικαιώματα και κοινωνική αλληλεγγύη δεν έχουν θέση στο λεξιλόγιο της ζωής στη σημερινή πραγματικότητα.

Παράλληλα, η δικαιοσύνη, ανεστραμμένη ως έννοια στον ύψιστο βαθμό, έχει αποκτήσει και πάλι τον ρόλο του εκδικητή-τιμωρού. Οι διάφοροι χουντοθρεμμένοι δικαστικοί εμφανίζονται ως υπερασπιστές της «δημοκρατίας». Τα σωματικά και ψυχολογικά βασανιστήρια της χούντας έδωσαν τη θέση τους στις σύγχρονες φυλακές και «στις φυλακές μέσα στις φυλακές» - λευκά κελιά, όπου οι ψυχολογικές και σωματικές βλάβες που έχουν υποστεί οι φυλακισμένοι είναι ανεπανόρθωτες. Το σύγχρονο σύστημα δικαιοσύνης δεν έχει καμία σχέση με την αντίστοιχη ρητορική της κυριαρχίας (δηλαδή ως σωφρονιστικό σύστημα) καθώς οι φυλακές λειτουργούν ως στρατόπεδα συγκέντρωσης των αντιφρονούντων και των απόκληρων του σύγχρονου κόσμου, ώστε η κοινή «Αγνοημένη» συνείδηση να κοιμάται ήσυχη. Η ίδια η συνέχεια που διέπει την κυριαρχία είναι η νομιμοποίηση αυταρχικότερων



μεθόδων παλαιότερων καθεστώτων όπως η χούντα, που παρουσιάζονται στην κοινωνία με διάφορα προσχήματα ενδεδυμένα εθνικό μανδύα.

Ο ίδιος ο διαχωρισμός της εξέγερσης του Πολυτεχνείου από τις σημερινές διεκδικήσεις, η αντιστροφή-υποβάθμιση της εξέγερσης σε ένα καθαρά φοιτητικό γεγονός συντελούν στην πραγματοποίηση των σχεδίων της κυριαρχίας, νομιμοποιούν κατασταλτικές μεθόδους που εφαρμόζει το κράτος, υποβαθμίζουν τη μνήμη και την ιστορία σε ένα πλαίσιο ρομαντισμού, νοσταλγίας και εφησυχασμού γιορτάζοντας το υποτιθέμενο τέλος της καταπίεσης.

Όσο όμως οι εξουσιαστικές οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις παραμένουν, όσο οι κοινωνικές ανισότητες εντείνονται, όσο ο άνθρωπος δεν χρησιμοποιεί τη μνήμη αλλά περιορίζεται στη νοσταλγία, τόσο η καταπίεση και η υποταγή σε κάθε μορφής εξουσία θα συνεχίζεται...

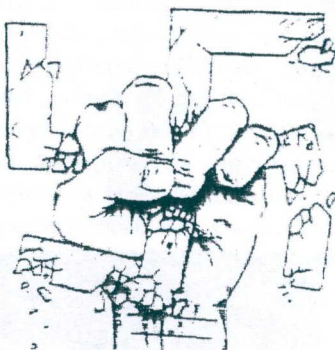
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΠΙΑΝΤΟΥ!



Αυτόνομοι Αντιφασίστες

(Το κείμενο αυτό είναι ένα μικρό απόσπασμα με τίτλο: Autonome Antifa- αυτόνομοι- αντιφασίστες, από το κεφάλαιο 4.5 Antifaschismus, die Bewegung der 90er- Αντιφασισμός, το κίνημα του '90, του βιβλίου Autonome in Bewegung- Αυτόνομοι σε κίνηση. Μετάφραση: Efi)

Μετά το euro 2004 και τον εθνικιστικό παροξυσμό που καλλιεργήθηκε και κορυφώθηκε με το πογκρόμ εναντίον των αλβανών μεταναστών στην Ελλάδα, επιλέξαμε το απόσπασμα αυτό. Σ' αυτό το κείμενο περιγράφεται πως διαχειρίστηκαν οι αντιφασίστες στη Γερμανία μια ανάλογη κρίση.



«Πρώτα μια ματιά προς τα πίσω: αυτόνομη αντιφασιστική δουλειά υπήρχε καθ' όλη τη δεκαετία του '80. Παράλληλα υπήρχε και σαφής διαχωρισμός του τι

θα έκανε ο κάθε ένας. Σε μια κανονική περίπτωση ήταν το θέμα η ειδική περιοχή μερικών λίγων ανθρώπων ή ομάδων, οι οποίοι πάνω απ' όλα έκαναν συστηματική ερευνητική δουλειά στην Βόρεια Γερμανία και στο Δ. Βερολίνο. Σε ειδικές περιπτώσεις ήταν πολλοί αυτόνομοι διατεθειμένοι να πάρουν μέρος σε ενέργειες. Η διαδήλωση 2500 υπερισχυόντων αυτόνομων στο Fallingbostal εναντίον της μέρας του NPD (Nationalistische Partei Deutschlands) τον Οκτώβριο του 1983, κατά την οποία πραγματικοί νεοναζί και τα αυτοκίνητα τους δέχτηκαν επίθεση, ήταν η (διαδήλωση) μια πρώτη αποκορύφωση κινητοποίησης (τότε ονομάζονταν γενικά 'νεοναζί', αργότερα γίνεται λόγος για 'φασίστες' και 'ναζί', όροι οι οποίοι στη χρήση της γλώσσας κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '90 κατέληξαν να έχουν την ίδια σημασία και εκφράζεται, ότι όλο και λιγότερο πρόκειται 'μόνο' για κάποιους που απλά νοσταλγούν το τρίτο ράιχ). Λίγο αργότερα κινητοποιήθηκαν νεοναζί στο Δ. Βερολίνο σε ρατσιστικές



ενέργειες με την αφορμή ενός ποδοσφαιρικού αγώνα μεταξύ των εθνικών ομάδων της Δ. Γερμανίας και της Τουρκίας. Ένας γενικός συνασπισμός αντιπαρατάχθηκε, οι αυτόνομοι πήραν το πρακτικό μέρος στα χέρια τους: επρόκειτο για ένα σύστημα διαδηλώσεων με σκοπούς στους δρόμους, σημεία συνάντησης και ομάδες έτοιμες για δράση, οι οποίες θα επιτίθονταν στους νεοναζί, όπου και αν εμφανίζονταν- κάτι το οποίο και τελικά δεν

έκαναν. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ιδρύθηκε η αντιφασιστική ολομέλεια της Β. Γερμανίας, κάτι το οποίο αποτέλεσε και την αρχή της αντιφασιστικής κίνησης των αυτόνομων (αν και σχετικά περιορισμένα αρχικά).»



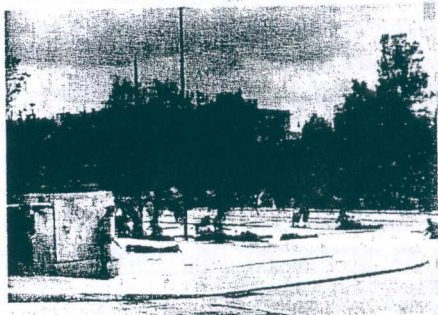
Δεκέμβρης 1944- Δεκέμβρης 2004 και η αντιεξουσιαστική οπτική

Δεκέμβρης '44:

1/12: παραιτήση των ΕΑΜικών υπουργών από την κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου

3/12: δολοφονίες και τραυματισμοί διαδηλωτών σε συγκέντρωση του ΕΑΜ στην πλατεία Συντάγματος από στρατό, αστυνομία και παραστρατιωτικούς

4/12: και άλλοι νεκροί μετά τις επιθέσεις εναντίον διαδηλωτών αμέσως μετά τις κηδείες των θυμάτων της προηγούμενης μέρας.



Ξεσηκωμός του λαού- Απαρχή των συγκρούσεων

Μέχρι τις 5 Ιανουαρίου του '45 (έναρξη αποχώρησης του ΕΛΑΣ από την Αθήνα) διαρκούν οι μάχες στην πόλη μεταξύ του ΕΛΑΣ από τη μία πλευρά, και Άγγλων, αστυνομίας, χωροφυλακής, Γ' Ορεινής Ταξιαρχίας, ομάδας Χ και ταγματασφαλιτών από την άλλη.

12 Φεβρουαρίου '45: υπογραφή της συμφωνίας της Βάρκιζας (που μεταξύ άλλων περιλαμβάνει τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ και χορήγηση αμνηστίας μόνο για πολιτικά αδικήματα)

Τα γεγονότα είναι λίγο ή πολύ γνωστά, αν και κάθε πλευρά των αντιμαχόμενων έχει παρουσιάσει τη δική της ή τις δικές της εκδοχές.

«Δεν θα μπορούσε άλλωστε να αναμένει κανείς ποτέ από τους νικητές 'εθνικοφρονες' να ιστορήσουν ακριβοδίκαια τον Εμφύλιο, όταν μάλιστα δεν είχαν ποτέ το πολιτικό, ιδεολογικό και ηθικό ανάστημα να ονομάσουν τους αντιπάλους τους με το πραγματικό τους όνομα, αλλά επιδιώξή τους ήταν να τους καθιερώσουν στην κοινωνική συνείδηση και στις επερχόμενες γενιές ως 'ληστοσυμμορίες' και 'σλαβοκίνητους' απάτριδες.

Στην Αριστερά επίσης αναλογεί, παραπληρωματικά, ένα μερίδιο στην κακοφημία του Εμφυλίου. Η εποχή μας είναι ιδιαίτερα πρόσφορη στην κριτική και πολιτική αγρανάπαυση για τα παρελθόντα, αλλά οι Έλληνες κομμουνιστές οφείλουν να ανασκαλίζουν τα οικεία κακά και να αντιτίθενται στην κρατούσα λογική της ωφελιμοθηρικής παρασιώπησης.»¹

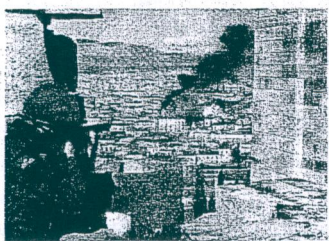
Όσον αφορά «πολιτικούς χώρους» (όπως ο ευρύτερος αντιεξουσιαστικός), οι οποίοι δεν είχαν ισχυρή παρουσία και κατά συνέπεια δεν εντοπίζουν σημεία αναφοράς

¹ Ν.Κουλούρης, «Ελληνική Βιβλιογραφία του Εμφυλίου Πολέμου», σελ. 16

στα γεγονότα (εδώ: Δεκεμβριανά) τίθεται το θέμα της ενασχόλησης και της μελέτης ή μη των γεγονότων. Συγκεκριμένα, από τον αντιεξουσιαστικό χώρο στο πεδίο της περιορισμένης ενασχόλησης του και μελέτης των γεγονότων, συνήθως παρουσιάζονται δύο τρόποι προσέγγισης.

Από τη μία, η εναντίωση και η συνολική απόρριψη του ΕΑΜικού κινήματος και της πολιτικής του. Απόρροια της γενίκευσης, που οδηγεί στην ταύτιση των επιλογών της τότε αριστεράς με τον σταλινισμό. Γενίκευση που αγνοεί την πολιτική- ιδεολογική σύνθεση του ΕΑΜ. Συγκεκριμένα, τον Δεκέμβρη πάλεψαν και θυσιάστηκαν πολιτικά ετερόκλητα κομμάτια της ευρύτερης αριστεράς.

Από την άλλη, η θετική προσέγγιση της ένοπλης σύγκρουσης. Απόρροια της συμπάθειας για τα ένοπλα κινήματα. Εδώ εμφανίζεται η αντίφαση της υπεράσπισης ενός ένοπλου αγώνα, άσχετα με τους πολιτικούς στόχους που επιδιώκονται, οι οποίοι απορρίπτονται από τους αντιεξουσιαστές.



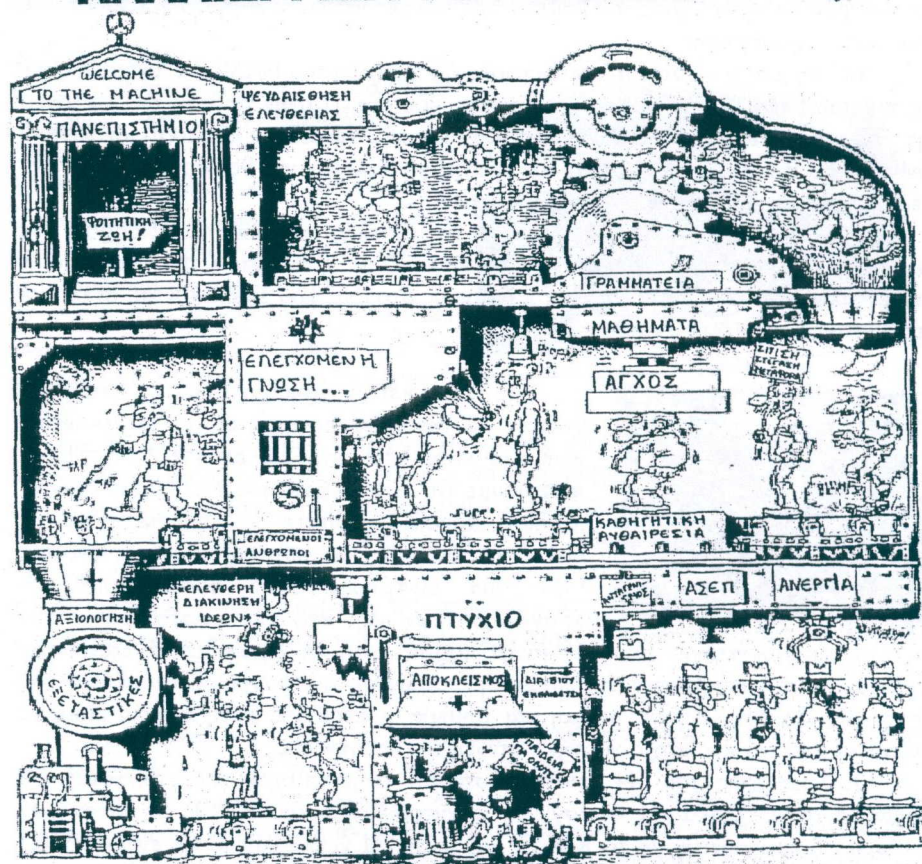
Η αξία και η χρησιμότητα της ιστορικής γνώσης για την ανθρωπότητα και για τα κοινωνικά κινήματα είναι δεδομένη και ανυπολόγιστη. Έτσι, πιστεύουμε ότι ο αντιεξουσιαστικός χώρος έχει να κερδίσει αρκετά πράγματα με τη μελέτη και τη διεξοδική ανάλυση των συγκεκριμένων γεγονότων. Όλα όσα συνέβησαν στην πορεία από την αποχώρηση των ναζί από την Ελλάδα, μέχρι την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού (στην πορεία αυτή τα Δεκεμβριανά αποτελούν κομβικό σημείο) επηρέασαν την πολιτική, κοινωνική, οικονομική διαμόρφωση της σύγχρονης Ελλάδας. Επίσης ακόμη και σήμερα η περίοδος αυτή χρησιμοποιείται επιλεκτικά από την κυρίαρχη για την επίτευξη των στόχων της.

Ο Δεκέμβρης του '44 αποτελεί σταθμό στην ιστορία του επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα. Η επαίσχυντη πρακτορολογία του Κ.Κ.Ε. εναντίον των αριστερών διαφωνούντων με το Κ.Κ.Ε. και το ΕΑΜ κορυφώθηκε. Οι εγκληματικές ομάδες της ΟΠΛΑ αλλά και τμήματα του ΕΛΑΣ δολοφόνησαν στη διάρκεια της δράσης τους (τόσο στην κατοχή, όσο και στα Δεκεμβριανά και στον εμφύλιο) πλήθος διεθνιστών επαναστατών, αρχιεμομαρξιστών, τροτσιαστών, αντιεξουσιαστών² αλλά και παλιά μέλη του ΚΚΕ που είχαν διαφωνήσει.

Θα συνέβαλε σε μια πιο ολοκληρωμένη κριτική αν ο αντιεξουσιαστικός χώρος ξεπερνούσε οριστικά το στάδιο της ενασχόλησης του μόνο με θέματα της ιστορίας στα οποία έχει τη δυνατότητα ιδεολογικής ταύτισης με τους συντελεστές των γεγονότων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η δυσανάλογη, σε επίπεδο μελέτης ή και βιβλιογραφίας, σχέση ισπανικού εμφυλίου/ επανάστασης και ελληνικού.

² Η ύπαρξη αντιεξουσιαστών- θυμάτων της ΟΠΛΑ αμφισβητείται όχι μόνο από τους σταλινικούς κυρίως λόγω του μικρού αριθμού τους. Χαρακτηριστικά ο Κώστας Σπέρας δολοφονήθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου 1943 και ο Στέλιος Αρβανιτάκης επίσης το 1943 (πηγή: Γ. Καρύτσας «Ο σφαγιασμός των αρχεμομαρξιστών της περιοχής Αργινίου από τον ελληνικό σταλινισμό»σελ. 89 και 106)

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ: ΓΝΩΣΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ,



**ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΜΑΖΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΕΞΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟΥ
ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ
ΚΥΡΙΑΡΧΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΟΜΗΣ**

ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ

(Η αφίσσα αυτή κυκλοφορεί από το Σεπτέμβρη στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων. Το στίχο της αφίσσας είναι της ASTA-FU)



Το σημερινό πανεπιστήμιο δεν αποτελεί νησίδα ελευθερίας, παρά ένα κομμάτι του συστήματος. Στην ουσία, αποτελεί ένα μεταβατικό κομμάτι στην εξελικτική πορεία του ατόμου από το μονοδιάστατο επίπεδο του καταναλωτικού χρόνου στο διδιάστατο της παραγωγής και κατανάλωσης, δύο διαδικασίες που αναπαράγουν το σύστημα και προσφέρουν σχέσεις κεφαλαίου.

Με την ανεστραμμένη νοηματοδότηση όρων όπως η «αυτονομία» και η «αυτοτέλεια» στη ρητή στοχοθεσία των νομοσχεδίων για τα πανεπιστήμια, ο πανεπιστημιακός θεσμός αποκαλύπτεται όλο και περισσότερο. Ο ετερόκαθορισμός και η υποτέλεια στα συμφέροντα της αγοράς και των προνομιούχων καθιστούν το πανεπιστήμιο μεταβατικό εργαστήριο παραγωγής κατευθυνόμενου εξειδικευμένου εργατικού δυναμικού με εφόδιο ένα προσδιορισμένο διανοητικό κεφάλαιο και ελεγχόμενη τεχνοκρατική γνώση.

Όπως κάθε επιχείρηση, έτσι και τα πανεπιστήμια κυριαρχούνται από ιεραρχικές- γραφειοκρατικές δομές, ικανές να εμφυσήσουν στατικότητα και ανταγωνισμό στις καθημερινές σχέσεις των συμμετεχόντων τους (καθηγητές, διοικητικό προσωπικό και φοιτητές). Έτσι, σαφώς ετεροκαθοριζόμενοι ρόλοι τοποθετούνται στην πανεπιστημιακή πυραμίδα μέσω και των λεγόμενων συνδιαχειριστικών και συνδιοικητικών πρακτικών (ή καλύτερα, συναλλαγών). Από τη μία, ο υποβιβασμός της άποψης των φοιτητών και από την άλλη, τα μέσα με τα οποία μπορούν να ακουστούν οι φοιτητές (να ακουστούν και όχι να συμμετέχουν), προδιαγράφονται και δημιουργούν τις κατάλληλες προϋποθέσεις για το κέρδος μιας επιχείρησης, όπως το πανεπιστήμιο.

Στο επίπεδο της μεταβίβασης της γνώσης, μαθήματα και εξετάσεις φροντίζουν για τον έλεγχο και τον αποκλεισμό φοιτητών. Η αυθαιρεσία από την πλευρά των καθηγητών και το άγχος των φοιτητών από την άλλη αποτυπώνουν την ακραία εξουσιαστική σχέση μεταξύ τους. Εργαστήρια, σπουδαστήρια και βιβλιοθήκες τείνουν να γίνουν κλειστές αποθήκες που ανοίγουν μόνο όταν υπάρχει υπόνοια για οικονομικό κέρδος στο επίπεδο της έρευνας ή για χάρη μιας εταιρείας.

Έχοντας ως δεδομένα αυτά και έχοντας επίσης ως δεδομένο ότι οι φοιτητές αποτελούμε κατά κόρον ένα μη ταξικά προσδιορισμένο σώμα και κυρίως καταναλωτικά όντα, η ελεύθερη φοιτητική ζωή αποτελεί μια ψευδαίσθηση που ουδεμία σχέση έχει με την πραγματικότητα. Η πραγματική διάσταση έγκειται στην σχέση του πανεπιστημίου και της κοινωνίας. Δεν μπορούμε να αλλάξουμε το πανεπιστήμιο προς μια ελευθεριακή κατεύθυνση, αν δεν το προσπαθήσουμε και στην κοινωνία, όπως επίσης είναι συντηρητικό να θέλουμε να αναχαιτίσουμε τις απειλές που δέχονται στοιχεία του πανεπιστημίου καλλωπίζοντας και υπερασπίζοντας τη σημερινή μορφή του. Ακόμα και αν αρνηθούμε το ρόλο μας ως φοιτητές και αγωνιστούμε προσδοκώντας σχέσεις με την κοινωνία, θα πρέπει να αποδεχτούμε ότι αυτό θα αποτελεί προνόμιο και προϊόν της ιδιότητας που έχουμε, δηλαδή ως φοιτητές...

Χερσά λιβάδικα, οι λεωφόροι που περνάς
Κι οι ουρανοξύστες, ανεμόμυλοι που τριίζουν
Της πανοπλίας των εχθρών σου μην κοιτάς
Μόνο το φόβο τους στα μάτια που γυαλίζουν

Στέλνει ο άνεμος ευχές από μακριά
Σκιές συντρόφων σου κυκλώνουνε την πόλη
Μια λιμουζίνα τ' άλογό σου προσπερνά
Άξιζε ο δρόμος ως εδώ κι ως λείπουν όλοι

Ας λείπει ο χρόνος
Πως γερνάει η ζωή
Σφυριρίζει ο άνεμος
Ακόμα αυτές τις νότες
Τις τραγουδάνε
Μες στις πόλεις
Δον Κιχώτες
Ας λείπει ο χρόνος
Πως γερνάει η ζωή

(Π. Καρασούλος)

